

Arrest

nr. 251 345 van 22 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2021 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021 om 13 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 februari 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de voorwaarde de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.2.2. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit. Hij zit in de gevangenis van Wortel, maar hij heeft elektronisch toezicht aangevraagd en hij heeft een reclasseringsplan klaar, hij kan inderdaad bij zijn neef, genaamd K.H. (...) (xxx) te Diest voor de duur van zijn straf.

In juni zal de zitting plaatsvinden.

Er is verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hierdoor riskeert verzoeker naar Nederland overgebracht te worden, waardoor hij niet meer in aanmerking komt voor elektronisch toezicht, maar in Nederland zal opgesloten worden.

Dit is strijdig met artikel 5 van het EVRM dat principieel stelt dat elkeen recht heeft om in vrijheid te leven.

Door het feit nu dat verzoeker zijn elektronisch toezicht nu dreigt te verliezen bij een overbrenging naar Nederland, is dit dan ook uitdrukkelijk strijdig met artikel 5 van het EVRM, dat bepaalt:

ARTIKEL 5 Recht op vrijheid en veiligheid 1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure: (a) indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter; (b) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren; (c) indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan; (d) in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden; (e) in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers; (f) in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is. (eigen onderlijning)

Art. 5, § 1 EVRM garandeert het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid. Het bevat een limitatieve lijst van gronden waarop een persoon van zijn vrijheid beroofd kan worden, die lijst dient restrictief geïnterpreteerd te worden. Een van deze gronden is de vrijheidsberoving “in het geval van rechtmatige arrestatie of gevangenhouding van personen ten einde hen te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of indien tegen hen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.” Het betreft een absoluut recht – in de zin dat het niet mogelijk is het recht te beperken aan de hand van een escape-clausule – maar er zijn wel uitzonderingen voorzien op het recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid in de tekst van art. 5, § 1297. Het is bovendien een “niet-notstandsfeest” recht, in tijden van oorlog of noodtoestand is het mogelijk om op basis van art. 15 EVRM van deze bepaling af te wijken.

Terwijl verzoeker aan de voorwaarden voor elektronisch toezicht voldoet in België, dienen gedetineerden in Nederland minimaal één jaar vast te zitten vooraleer een aanvraag in te dienen om vrij te komen. (<https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/straffen-en-maatregelen/vervroegde-vrijlating>) Daarnaast is het lang niet zeker dat verzoeker in Nederland een reclasseringsplan kan voorleggen.

De bestreden beslissing schendt dan ook uitdrukkelijk artikel 5 EVRM.”

2.2.3. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding.

De verzoekende partij lijkt er met haar betoog aan voorbij te gaan dat de *in casu* bestreden beslissing niet een beslissing tot vrijheidsberoving betreft alsook niet een beslissing tot tussenstaatse overbrenging. Evenmin gaat het *in casu* om een vrijheidsbeperkende maatregel. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan. Het vermelden van de tussenstaatse overbrenging betreft aldus enkel de reden waarom geen termijn om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan, doch geenszins de beslissing tot tussenstaatse overbrenging.

De kritiek van de verzoekende partij is op het eerste zicht volledig gericht tegen de vrijheidsberoving, de strafuitvoeringsmodaliteiten en/of de tussenstaatse overbrenging en geenszins tegen de *in casu* bestreden beslissing en aldus op het eerste zicht niet dienstig.

Het middel gestoeld op een schending van artikel 5 van het EVRM is niet ernstig.

2.2.4. De Raad wijst er bovendien nog op dat een tussenstaatse overbrenging kan gebeuren in uitvoering van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen staten van veroordeelde personen, de overname en de overdracht van het toezicht op voorwaardelijke veroordeelde of voorwaardelijk in vrijheid gestelde personen, en de overname en de overdracht van de tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende straffen en maatregelen.

De Raad is, overeenkomstig artikel 39/1, §1 van de Vreemdelingenwet, als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1, §1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om de tussenstaatse overbrenging aan te vechten.

2.2.5. De verzoekende partij heeft geen ernstige middelen aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het uiterst dringend karakter en de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER